

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η Κόρχυρα, ποίημα ύπο Γερ. Μαρκοφά.
Τὸ Ὀκταύμερον, ύπο Γ. Ξ.
Ιαπετικοὶ Λαοὶ, ύπο Γ. Ν. Χατζίδαι.
Δόγια τῆς πλώρης: Κακοσημαδιά, διήγημα ύπο Ἀνδρέα Καθηκεβίτσα.
Ονειρον καὶ ζωή, διήγημα Μαυρικίου Γιοκάση, μετ' εἰκόνων, μετάφρ. Ν. Ἐπ.
Ο Φιλεβάρης, ποίημα ύπο Μ. Δ. Γιαννουκάκη.
Φιλολογικά περίεργα: Ἡ φυγαδωρική μέθοδος, ύπο Ιερωνύμου Άρχ. Βογιατσῆ.
Τριγεία καὶ Τριγεινή: Ἡ Φανέλλα
Γερμανικὴ Αρχαιολογικὴ Σχολὴ.
Ἐκ τοῦ Ἀστεροσκοπείου: Ὁ οὐρανὸς τοῦ Φεδρούσαρίου.
Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις.—Χρονικά.—Ἡ Λαληλογραφία μας.
Ἐν ᾧ οἱ νέοι χορεύουν.—Οἱ πρωτόγαλτοι, (εἰκόνες).

Εἰς τὸ προσδεχές: «Τάξα-μπὲ-Τάξα» ίνδικὸ τραγοῦδι ύπο Ἀλεξ. Πάλλη.—«Σκαραβαῖοι καὶ Τερακότες» σοννέτα ύπο Ι. Γρυπάρη.

Ἄλι ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Ἐλκονογραφημένην Ἐστίαν»: Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευθυντὴν τῆς «Ἐλκονογραφημένης Ἐστίας» Ἀθήνας.

μένη ἀπὸ ξανθοκίτρινο ύγρὸ καὶ μὲ τὴν κόρη, που μάυρη καὶ μεγάλη ἔμενε ἀκίνητη, σὰν πέτρα δαχτυλιδιοῦ, καλοδεμένη στὴ σφενδόνα του. Καὶ ὄλογυρα ἀπὸ τὸ κέντρο πρὸς τὴν περιφέρεια, ψιλὰ μεταξοπούπουλα καρετιά, ἀνέθαιναν γυριστὰ κ' ἐσχημάτιζαν στεφάνη. Καὶ ὅπως ἐκαθόταν συμμαζωμένη, μὲ τὰ μάτια στυλωμένα πέρα στὸν κούφιον αἰθέρα, δὲν ἔκανε τὴν μισητὴ ἐντύπωση που κάνει πάντα ἡ κουκουβάγια: ἔμοιαζε καλονοικούρᾳ που ἀφοῦ τελειώσῃ τὶς δουλειές της καὶ λουσθῇ καὶ χτενιστῇ, βγαίνει καὶ κάθεται στὴν πόρτα προσμένοντας τὸν ἄνδρα της. Ἐμὲ μου ἥθει ὅρεξις νὰ παίξω μὲ τὸ κακὸ πουλὶ καὶ ἔρχεται νὰ τὸ προγγάγω, κινῶντας χέρια καὶ πόδια:

— Ξιξ!... ξιξ!...
(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΟΝΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΖΩΗ¹

Διήγημα Μαυρικίου Γιοκάση.—Μετάφρ. Ν. Ἐπ.

— Εννοεῖτε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν μας ἔκαμε νὰ ἔλθωμεν ἀπὸ τόσῳ μακρὰν ἡ λάμψις τοῦ ἀρχαίου προγονικοῦ σας οἰκοσήμουν. Εδῶ ἀπεναντίας μας ἔφερε τὸ νεώτερον καὶ τὸ ὠραιότερον τῶν κοσμημάτων τῆς οἰκογενείας σας, ἡ μικρὰ καὶ γαριτωμένη

¹ Ιδε σελ. 38.

σας θυγάτηρ. Ὁ προσφιλῆς μου ἀνεψιός, ὁ Λουδοβίκος Βαρκζαί, μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν συνοδεύσω. Ἡλθαμεν, εἶδαμεν τὴν θυγατέρα σας καὶ πραγματικῶς ἐμείναμεν κατευχαριστημένοι. Ἐλπίζω ὅτι καὶ σεῖς δὲν ἔχετε καμμίαν ἀντίρρησιν. Καὶ ὁ ἀνεψιός μου ἔχει ἐπίσης μεγάλους καὶ ἐνδόξους προγόνους. Ἡ περιουσία του εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε θὰ ἡδύνατο νὰ διανείμῃ μέρος αὐτῆς καὶ εἰς ἑκείνους ἀκόμη ποῦ δὲν τὸν ἀγαποῦν. Δὲν χρεωστεῖ τίποτε εἰς κανένα, — ἐκτὸς ἵσως μερικῶν σπαθισμῶν εἰς τοὺς Τατάρους· ἀλλὰ τοῦτο, ἀν λογαριάση κανεὶς ὅπως πρέπει, αὐξάνει τὴν πατρικήν του μερίδα. Ἡ θυγάτηρ σας εἶναι ὠραία, ἐνάρετος καὶ θεοσεβής. Ἄλλο τόσον καὶ ὁ Βαρκζαί. Εἶναι ὠραῖος, φῶς φανερόν, καὶ καλὸς χριστιανὸς — περὶ τούτου ἐγγυῶμαι ἔγω. Εάν θέλετε, εἴθε νὰ θέλη καὶ ὁ Τψιστος Θεός νὰ γίνουν ἐναὶ ζευγάρι οἱ δύο αὐτοὶ νέοι! »

Ο Φάρκας ἀπήντησεν εὔγενως καὶ προθύμως:

« Ἡ πρότασις αὗτη τιμᾷ καὶ ἐμὲ καὶ

Οἱ πρωτόγαλτοι
(Ἐντυπώσεις Ἀποκρητικαὶ)

τὸν οἶκόν μου καὶ τὴν δέχομαι μετὰ χαρᾶς. Σήμερον ἀμέσως θὰ ὄμιλήσω εἰς τὴν Ἰλόνκαν. »

Ο Ἀβέθας ἐκίνησε τὴν κεφαλήν, ἔξυστην μύτην καὶ ἐψέλλισεν:

« Ἀλλὰ... ἐντιμότατε κύριε Πέτκη... τί νά σας πῶ... σᾶς παρακαλῶ... δὲν πρόκειται περὶ τῆς Ἰλόνκας... Ἡ Ἐρτσα ἀρέσει τοῦ ἀνεψιοῦ μου.

— Τί, καλέ, ἐκεῖνο τὸ μαρό; Δὲν ἴδατε πῶς εἶναι ἀκόμη παιδὶ ἡ Ἐρτσα, πῶς κλαίει ὅταν τὴν χαϊδεύουν καὶ πῶς ἔνα σύκο μπορεῖ νὰ την κάμη πάλι νὰ γελάσῃ;... Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀστειεύσθε. « Αν πάρετε τὴν Ἐρτσαν, ὑστερ' ἀπὸ δύο ἔθδομάδες, θὰ μού την στείλετε πίσω.

— Μὴ φοβεῖσθε. « Αν εἶναι μικρὰ ἀκόμη διὰ γάμου, εἰμποροῦμεν νὰ περιμείνωμεν ἔντος.

— Πολὺ εἶνε! » εἶπεν ὁ Βαρκζαί πρὸς τὸν διερμηνέα του.

« Ο γέρων Πέτκη ἔρχεται νὰ τα γάνη. Ποιος θὰ ἐπίστευεν ὅτι τὸ ὄνειρον τῆς Ἐρτσας ἔμελλε νὰ πραγματοποιηθῇ τόσον ταχέως;

« Ἀγαπητοί μου φίλοι, αὐτὸς δὲν γίνε-

ται — εἶπεν — ἡ συνήθεια δέν το ἐπιτρέπει δὲν τολμῶ νὰ ὑπανδρεύω τὴν μικρότεραν πρὶν ὑπανδρευθῆ ἡ μεγαλητέρα. Ἀγαπῶ ἔξισου καὶ τὰ δύο μου παιδιά καὶ θὰ ἡμην πολὺ εύτυχης, κύριε Βαρκζαί, νά σας κάμω γαμβρόν, ἀλλὰ μόνον ὡς σύζυγον τῆς Ἰλόνκας. Καθήσατε ἐδῶ, ἂς γνωρισθῶμεν πρώτα... »

— Α, γνωριζόμεθα τόρα πλέον καλά!

— Καὶ πῶς, ἡ Ἰλόνκα δὲν εἶνε εὔμορφη, δὲν εἶνε καλή, φρόνιμη, ἐνάρετος;

— Η καρδία της καὶ τὸ πρόσωπόν της εἶνε ἀνταξίον τῆς ὠραιοτέρας τῶν ὠραίων — τὸ ἀναγνωρίζομεν καὶ τὸ ἀνομολογούμεν.

— Καὶ πρέπει νὰ εἶνε πολὺ φρόνιμη, ἀφ' οὐ τὴν ἀνεθέψατε σεῖς. Ἄλλος ήμεῖς τὴν μικροτέραν θέλομεν νὰ πάρωμεν μαζί μας, ἔστω καὶ ἀν εἰς τὴν πρωτότοκόν τας ἐδίδατε ὅλην σας τὴν περιουσίαν.

— Επιλήπτομαι πολὺ πῶς σεῖς, ιερεὺς καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος, λέγετε τέτοια πράγματα.

— Οὔτε εἰς τοὺς ιερεῖς, οὔτε εἰς τοὺς σοφοὺς εἶνε δεδομένον τὸ νὰ ἔξιγνιάζουν τὰ μυστήρια τοῦ ἔρωτος.

— Όρατοι λόγοι, καρπὸς μακρᾶς μελέτης! Ἄλλα διατί θέλετε νὰ εἰσαγάγετε παρ' ἡμῖν νέα ἥθη; διατί θέλετε νὰ μεταβάλωμεν ὅτι ἐθέσπισαν οἱ πρόγονοι μας; Δὲν συμβαίνει παρὰ μόνον μίαν φορὰν στέσεις ἐκατὸν νὰ νυμφευθῇ κανεὶς τὴν πρώτην γυναῖκα ποῦ θίγαπτησῃ. « Οταν οἱ γονεῖς μας, ἐν τῇ φρονήσει των, μᾶς εξέλεγον μίαν γυναῖκα, ἡμεῖς ἐστενάζαμεν πάντοτε δι' ἄλλην, ἡ δὲ ἐρωμένη, ἀκολουθοῦσα τὸ παραδειγμά μας, ἐλάμβανεν ἄλλον σύζυγον. Πρῶτα ἐκάμημεν τὸν θυμωμένον, τὰ ἔξιζαμεν μὲ τοὺς γονεῖς μας· ἀλλὰ κατόπιν ἐπανηρχόμεθα εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν καὶ ὅταν τέλος ἔγνωριζαμεν τὴν γυναῖκα, τὴν ὄποιαν μᾶς εἰχον ἐμπιστευθῆ, μέγας καὶ ἡρεμος ἔρως πρὸς αὐτὴν ἐπλήρου τὰς καρδίας μας καὶ ἐζῶμεν ὅμοι εὐτυχεῖς καὶ ἡσυχοι... » Εζησα πολλά, πολλὰ χρόνια μὲ τὴν γυναῖκα μου, χωρὶς οὔτε μίαν στιγμὴν νὰ διαταραχθῇ ἡ οἰκογενειακὴ μας εἰρήνη. Σήμερον ἀκόμη ἡ μνήμη της μοῦ εἶνε ἀγαπητή, καὶ ὅμως ἥθελα νὰ σκοτωθῶ ὅτεν μ' ἔξιγνάγκασαν νά την στεφανώθω!.. Απεναντίας οἱ νέοι, οἱ ὄποιοι ἀγαπῶνται πολὺν καιρὸν πρὸ τοῦ γάμου των καὶ οἱ ὄποιοι δὲν γηράσκουν μαζί, εἰνε πολυάριθμοι. « Ας μείνωμεν λοιπὸν εἰς τὰς ὠραίας συνηθείας τοῦ παλαιοῦ καιροῦ.

— Δὲν ὑπάρχει τίποτε παλαιότερον ἀπὸ τὸν ἔρωτα, εἶπεν ὁ ιερεὺς.

— Α, ἂ, κύριε Ἀβέθας, αὐτὴν τὴν φορὰν σᾶς ἔπιασα! ἀντεἶπεν ὁ Πέτκη· ἀνοίξατε τὴν Ἀγίαν Γραφὴν εἰς τὴν πρώτην σελίδα καὶ θὰ ἰδητε ὅτι ὁ Πανάγιαθος Θεός ἐπωφελήθη τοῦ ὑπονού του Ἀδάμ. διὰ νά τον νυμφεύσῃ. « Ο Ἀδάμ κατόπιν ἡγάπησε τὴν Εὔχαν... ἥρα ὁ γάμος εἶνε παλαιότερος τοῦ ἔρωτος».

— Οιερεὺς τὰ ἔχασε μὲ τὸ ἐπιγείρημα τοῦτο καὶ ἐσιώπησε. Τότε ὁ Φάρκας ἐπλη-